

Cena w Francji - en France 40 Pf.
Prix w Belgii - en Belgique 60 Pf.
Przedstawicielstwa - Agences
Na Paryżu i Okręg Paryski
Pour Paris et la Région Parisienne
St. KROTKI, 68 Bd de Strasbourg
P. A. R. I. S. (X) - Tel. Botaris 69-28

Narodowiec

Niezależny dziennik demokratyczny dla obrony społecznych i kulturalnych interesów Wychodźtwa.
Quotidien démocratique pour la défense des intérêts sociaux et culturels de l'immigration polonaise.
Journal d'information indépendant

Założ. w r. 1909.

„Niech żywi nie tracą nadziei i przed Narodem niosą oświaty kaganiec”. (Juljusz Słowacki)

Fondé en 1909.

Wydawca i założyciel - Directeur-Fondateur: Michał KWIATKOWSKI
Redaktor główny: Fl. Miedziński. Redakcja: J. Stacherski - A. Maloty - St. Kosłowski.
Kierownicy techniczni: J. Fejkiel i St. Gryca.

Wszystkie listy do Redakcji, Administracji lub Drukarni adresować należy:
„NARODOWIEC” Lens (P. de C.) rue Emile Zola 101.
„NARODOWIEC” wychodzi codziennie z wyjątkiem niedzieli i świąt.
LE „NARODOWIEC” paraît tous les jours sauf les dimanches et les fêtes.

Rok XXX.

Sobota, 1-go stycznia 1938. - LENS (P. de C.) - Samedi, le 1 janvier 1938.

Nr. 1.

Dosiego Roku

wszystkim naszym
Czytelnikom i Przyjaciółom, Roznosicielom i Agentom, Organizacjom Społecznym i całemu polskiemu Wychodźtwu życzy
„NARODOWIEC”.

Międzynarodowy rok 1937.

(Korespondencja własna „Narodowca”)

Warszawa, w grudniu.

Rok 1937 dobiegł do końca pod znakiem dwu wojen w świecie. Wojna w Hiszpanii, po półrocznym trwaniu, od 18-go lipca 1936, trwa nadal i nawet, po dłuższej przerwie w działaniach wojennych, ożywiły się one znowu właśnie pod koniec roku na jednym jej froncie w środkowo-wschodniej części kraju. Wojna w Chinach, która zaczęła się drobnym starciem w nocy z 7-go na 8-my lipca 1937 w pobliżu Pekinu, oddała już w ręce Japończyków obrzymsze przestrzenie nie tylko Chin Północnych, ale także środkowej części kraju z Szanghajem i Nankinem, a toczy się nadal. Do mniejszej ilości tych lat w toku dziejów, w których nie było wojny, rok 1937 nie będzie należał.

Co gorsza, wojny te, rozgrywając się wcale nie na jakichś odludziach świata, lecz w obszarach szczególnie cennych i ważnych, bo u bram Morza Śródziemnego, które jest najruchliwszym szlakiem połączeń morskich, oraz nad Oceanem Spokojnym w prastarym obszarze dziejowym, gdzie obok Chin i Japonii wchodzi lub wjeżdża moce świata, bo Anglia, Francja, Stany Zjednoczone i Rosja, stwarzają ogniska zapalne, z których pożar może łatwo rozszerzać się powszechnie.

I rzeczywistość dokoła Hiszpanii wytworzyła się niemalże zagrożenie na tło sprawy t. zw. niewkraczenia w tę wojnę. Działający już od września 1936, tuż po wybuchu wojny domowej w Hiszpanii, Komitet niewkraczenia w Londynie, złożony z przedstawicieli dyplomatycznych 27 państw, nie mógł już rok uporać się ze sprawą dostarczenia broni i dostawiania t. zw. ośników, obliczanych na jakieś 50 tysięcy po stronie białej i jakieś 20 tysięcy po stronie czerwonej. Do największego napięcia doszedł ten stan rzeczy w czerwcu i lipcu 1937, gdy Niemcy, na tło rzekomego napadu lordzi podwodnych na krążownik Leipzig na wodach hiszpańskich dążyli do jawnego wkroczenia, a p. Mussolini obwieścił, że Włochy świadomie biorą udział w tej wojnie, co doprowadziło do zupełnego utknięcia działalności Komitetu w Londynie od lipca 1937. Wówczas, w sierpniu 1937, do oczekiwania się przedziwnego zjawiska: oto odżyło korsarstwo prowadzone przez tajemnicze łodzie podwodne i tajemnicze samoloty, na Morzu Śródziemnym. Wobec tego Anglia i Francja, nie zważając na odmowę Niemiec i Włoch, przeprowadziły na naradzie w Nyon 11-go września r. b. wzmocniony nacisk własnymi siłami. A wtedy Włochy dodatkowo przymykały do tego nadzoru, z nieznacznym udziałem własnym, 30-go września 1937. Co więcej, 20-go października 1937 Komitet niewkraczenia w Londynie dochodził do porozumienia w sprawie powolnego wycofywania t. zw. ochotników z Hiszpanii.

Również dokoła wojny w Chinach podjęto zabiegi usmiędzające przez zwolnienie do Brukseli, w listopadzie r. b., narady dziewięciu mocarstw, które w r. 1922 podpisały umowę w Waszyngtonie o nietykalności obszaru Chin i polityce otwartych drzwi w tym państwie. Lecz z powodu dwukrotnej odmowy Japonii wzięcia udziału w naradzie została ona odroczone. Tymczasem wybuchająca w obszarze wojny zagrożenia na szkodę innych państw, głównie Anglii i Stanów Zjednoczonych, jak najskrajwsze z powodów zatopienia amerykańskiej kanonierki Panay, załatwienie narazie ubolewaniami i przeproszeniami.

Najważniejszym jednak zdarzeniem, w związku z temi dwiema już toczącymi się wojnami, jest wytworzenie się trójporozumienia Niemcy - Włochy - Japonia, rzucające stały cień na pokój świata, wskutek jawnie zaburzonych dążeń tego zespołu. Początkowo powstało dwuporzucenie Niemcy - Włochy, podpisane 23-go października 1936 w Berlinie w czasie odwiedzin ministra hr. Ciano, a do tego dokończyło się dwuporzucenie Niemcy - Japonia, podpisane również w Berlinie 25-go listopada 1936. Następnie, obok ścisłego porozumienia niemiecko-włoskiego w zacięciu dokoła Hiszpanii, odwiedzin p. Mussolini'ego w Berlinie od 25-go do 29-go września 1937, uzgodzone z niezwykłą wrażliwością przyjaźni, zacięły jej węzły. A 6-go listopada 1937 przez wystąpienie Włoch do układu Niemiec z Japonią z r. ub. powstało

trójporozumienie, podpisane w Rzymie, a nazwane w dwa dni później przez kanclerza Hitlera potężnym trójkątem światowym w miejsce poprzedniej osi niemiecko-włoskiej. Wreszcie wystąpienie Włoch z Ligi Narodów 11-go grudnia 1937, w ślad za Japonią i Niemcami, było uwienczeniem tego przedsięwzięcia, obliczonego na wzajemne popieranie się w dążeniach zaburzających.

Trójporozumienie to wywołało, na widnokręgu światowym, oprócz coraz ścisłego współdziałania Anglii i Francji także pewną skłonność Stanów Zjednoczonych do wyjścia z odosobnienia, co się przejawiało ostatnio w paru wystąpieniach prezydenta Roosevelta, jak w mowie z 16-go września 1937, na 150-lecie konstytucji amerykańskiej, przeciw dyktatorom, a szczególnie w mowie z 5-go października 1937 w Chicago na rzecz współdziałania w obronie prawa międzynarodowego w pokoju.

W polityce europejskiej główne siły popędowe w kierunku zmian i starć działają w Trzeciej Rzeszy, której czteroletnie sławił kanclerz Hitler w mowie z 30-go stycznia 1937 już w sposób butny bez osłonek.

Głównym znaniem stanu rzeczy od strony Niemiec pozostają ich olbrzymie zapasy i przygotowywanie zasobów na wojnę. Już w początku r. 1937 dokładne i staranne obliczenia doświadczeni i t. p. dowodzą wyrobu broni w ogromnych rozmiarach, podobnie jak ograniczenia wnoszące wynikały z tworzenia zapasów i przygotowywania ludności do trybu wojennego.

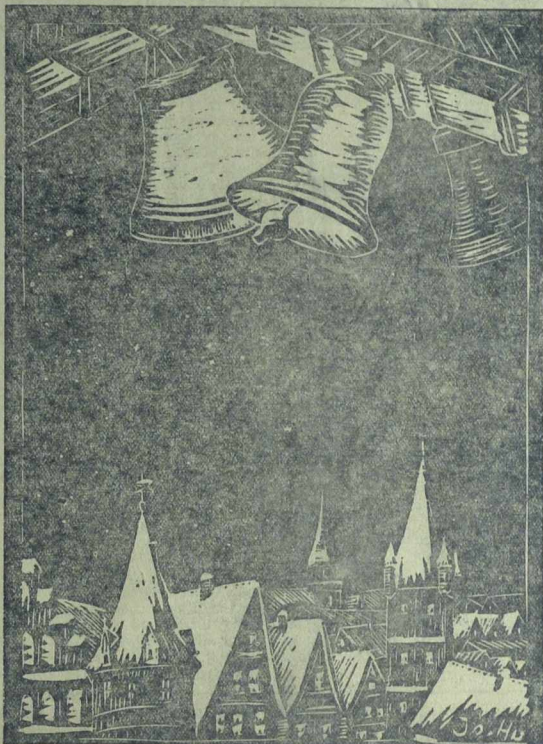
Drugim objawem niepośledniego znaczenia w zarysowywaniu się wizerunku duchowego Trzeciej Rzeszy było rozpatnienie walki chrześcijaństwa i w szczególności z Kościołem Katolickim, już do ostatnich jaskrawe w ostatnim roku, a w parze z tym popieranie nowego pogaństwa w Niemczech. Musiał już i Ojciec Święty w potężnej encyklice z 14-go marca 1937 wystąpić zarówno przeciw lamaniu konkordatu z r. 1933, jak też przeciw ruchowi pogańskiemu. Rząd Rzeszy usiłował odwrócić uwagę świata od tych objawów przeprowadzeniem jaskrawych rozpraw sądowych przeciw duchownym katolickim, oskarżonym o zle obyczące, ale i to spaliło na panewce, gdy władze duchowe stwierdziły, że na 21.461 księży zwykłych oskarżono, co oczywiście jeszcze nie oznacza dozwodu winy, 49-ciu, na 4.171 księży zakonnych tylko 9-ciu, na 100 tys. braci zakonów świeckich około 450, tak iż kardynał Mundella z Chicago mógł ołobok napiętnować te obłudne zabiegi. Obok przesładowania katolików także przez wzięcie wybitnych księży, jak np. znakomity benedyktyna monachijski O. Rupert Mayer T. J., trwał nadal także przesławianie chrześcijaństwa protestanckiego, zaznaczone uwięzieniem słynnego pastora Marcina Niemollera z Dahlem pod Berlinem. Natomiast popieranie pogaństwa wyraziło się m. in. w gwałtownym podjęciu kanclerza Hitlera gen. Ludendorffem w czasie Wielkość i urzędowe zezwolenie na jego wyznanie pogaństwa. Nie jest również zabawione znaczenia udzielenie prawdy nagrody państwowej nowo stworzonej w r. 1937 w Trzeciej Rzeszy za twórczość w nauce i sztuce p. Alfradowi Rosenbergowi, zaciętemu wroowi chrześcijaństwa.

W zakresie dążeń politycznych rok 1937, jako piąty w Trzeciej Rzeszy, stał pod znakiem wystąpienia hasła kolonii dla Niemiec, po zwyciężeniu, jaką był mowy gen. Goebbelsa i ministra Goebbelsa już 28-go do 29-go października 1936. Sam Führer kanclerz Hitler mówił o tem w Hchstagu 30-go stycznia 1937, w orędziu na zjazd do roczny stronnictwa nagonal-socjalistycznego w Norymbce 7-go września 1937, oraz na urzędzie dożywność na Bueckeberg 31-go października 1937, na tle wielu innych wystąpień.

Stanisław Stroński.

(Dokończenie na str. 3-jej.)

O Roku Nowym, spełń ludzkie nadzieje!...

Rok stary odchodzi i zabliźnia w przeszłość, aby odroczyć po trudach i znoju. Jakim Rok Nowy będzie dla ludzkości? Czy pomyślniejszym i Rokiem Pokoju? Rok nas za rokiem zwodził bezlitośnie i trosk brzdącał zorał smutne twarze. Jakże więc witać Nowy Rok radośnie, kiedy wybieje północ na zegarze?

A jednak wierzymy, że się zmian nasz zmieni, że ludzkość lepszej przeszłości doczeka, z dusz się Królestwo Boże wypromieni, wilkiem nie będzie człowiek dla człowieka! O Roku Nowym, bądź nam Rokiem Cudu, zmień świat na lepszy i uszń niedolę. Bądź opiekunem strudzonego ludu, wzmocnij w narodach świata dobrą wolę!

Józef St. Stacherski.

Do dyktatorów dołączają się królowie...

Młody król Egiptu narzuca narodowi swoją wolę!

Usunął premiera i rozwiązał parlament. - „Niebieskie koszule” przeciw „zielonym koszulom”.

KAIR, 31. 12. - W polityce wewnętrznej Egiptu nastąpił nagły zwrot, nie wiele się różniący od zamachu stanu. Mianowicie młody król Faruk usunął rząd premiera Nahasa Paszy, przywódce partii „Wafd”, posiadającej większość w parlamencie. Kierownictwo rządu powierzył król Mamudowi Paszy, kierownikowi partii liberalnej. Parlament został rozwiązany.

W kraju panuje wielkie podniecenie. Oczekuje się krwawych starć

między „niebieskimi koszulami”, zwolennikami Nahasa Paszy, a „zielonymi koszulami”, zwolennikami króla.

Nahas Pasza był premierem od kilku lat i przeprowadził uznanie przez Anglię niezależności Egiptu. Usunięty premier był zwolennikiem zmordernizowania Egiptu, rządów parlamentarnych i sprzeciwiał się, aby król narzucał rządowi swoją politykę.

Oliarność narodu polskiego.

Pół miliona złotych zebrano na ulicach na Pomoc Zimową.

Warszawa, 31. 12. - Jak wynika z tymczasowego obliczenia wyników zbiórki ulicznej na Pomoc Zimową i na gwiazdkę dla biednych dzieci, w niedzielę 19 b.m. zebrano na ulicach miast polskich co najmniej 500 tys. zł. - Jest to pięć razy więcej niż przed rokiem. Zadna zbiórka uliczna nie była dotychczas w Polsce takiego wyniku. - Postanowiono, że przed Wielkanocą odbędzie się podobna zbiórka pod hasłem: „Wielkanoc dla biednych dzieci”.

Targi Senatu z Izby o budżet.

Paryż, 31. 12. - Wczoraj nad ranem Senat uchwalił projekt dochodów i wydatków państwowych na r. 1938. Pomiędzy Senat dokonał zmian, przede wszystkim przesłano sprawozdanie do Izby. Jest nadzieja, że obydwie Izby zgodzą się co do wysokości budżetu jeszcze przed zakończeniem starego roku.

Matka Weidmanna wyszyła syna aby przyniósł jej do wszystkich zbrodni.

Paryż, 31. 12. - W dniu wczorajszym matka Weidmanna otrzymała zezwolenie na zobaczenie się z synem. - Spotkanie matki z synem - zbrodniarzem miało przebieg wysoce dramatyczny. Matka wzywała Weidmanna, aby przyniósł jej do wszystkich zbrodni, jakie popełnił.

W Rumunii wydano ostre zarządzenie przeciw żydom.

Bukareszt, 31. 12. - Już pierwsze zarządzenia rządu p. Gogi wykazują, że zmiany w życiu Rumunii będą o wiele głębsze niż przypuszczano. Po zmianie prawie wszystkich wojewodów zakazano 4 wielkie pisma liberalne. Zakaz tłumaczony jest tem, że były one redagowane przez cudzoziemców (żydów). Zostaną wydane zarządzenia przeciw żydom, którym m. in. nie będzie wolno pisać w gazetach, wychodzących w języku rumuńskim, nie będzie wolno sprzedawać wyrobów monopolowych, ani prowadzić handlu na wioskach.

Wszystkim żydom, którzy otrzymali obywatelstwo rumuńskie po r. 1922, obywatelstwo ma być odebrane. Dodac do Rumunii posiada ok. 1 miliona żydów na 18 milj. mieszkańców.

Sofia, 21. 12. - Rząd bułgarski wydał rozporządzenie, mające na celu niedopuszczenie emigracji żydów rumuńskich na teren Bułgarii.

VALENCIENNES. - Na skutek ułtarzania przez sztygara trzech górników, w Vieux Courmoulin wybuchł strajk. Pracę porzucilo 900 górników.

BERLIN. - Detychbas niezaprzeczono po głoskom, że Hitler zezwolił na powrót do Niemiec byłemu cesarzowi Wilhelmowi II.

LIMA. - Podczas trzęsienia ziemi w Peru, miasto Tereмотo zostało zniszczone; 30 zabitych i 81 rannych.

SZANGHAI. - Wielki japońskowłoczek chiński Lo Pa Hong, przyjeździe Japończyków został skrytykowany zamordowany.

Rok 1937 był dla Wychodźtwa polskiego zwycięsko zakończoną próbą!

Polskie Wychodźtwo robotnicze w Francji trwałe zapisało w pamięci rok 1937, który w najbliższych godzinach zostanie zastąpiony na kalendarzu przez rok 1938.

Rok ubiegły był nasamprzód jakby rokiem jubileuszowym dla znacznej części Wychodźców polskich. Minęło bowiem 15 lat, gdy do Francji zaczęły napływać największe grupy robotników polskich, którzy znaleźli pracę i chleb na gościnnej ziemi francuskiej. Przybywali wówczas robotnicy polscy zarówno z dawniejszego Wychodźtwa w Niemczech, jak i robotnicy z poszczególnych części Polski.

Te 15 lat pobytu we Francji były dla Wychodźtwa bogate w wydarzenia różnego rodzaju. Po pierwszym jakby bliźniaku po nieznanym terenie nastąpiło przyzwyczajenie się do stosunków francuskich, ułożenie życia prywatnego i społecznego zgodnie z nowymi warunkami.

Robotnik polski, znany w całym świecie z swego przywiązania do tradycji swych ojców, wytworzył w znoju i trudzie własną społeczność wychodźczą.

Rodzina polska, podstawa zdrowego życia społecznego, została w wszystkich swych formach przyjęta, jako wzor przy tworzeniu wychodźczej społeczności.

perswadowaniu przyszły następnemu uznaniu i szacunek!

Wszystko więc wskazywało, że polskie Wychodźtwo robotnicze będzie mogło w spokoju zamknąć pierwszy duży okres swego pobytu we Francji. Niestety, stało się inaczej.

Rok 1937 zainicjował był rokiem spokoju, był dla Wychodźtwa rokiem walki o najbardziej istotne zasady, których, zdawałoby się, nikt nie ośmielił się zaatakować.

Zbyt świeże są wydarzenia całego roku, aby musiało się je przypominać szczegółowo. Każdy wychodźca zna je na pamięć, gdyż metody użyte w wypowiedzianej Wychodźtwa walce, były takie, że łatwo w pamięci nie zagina.

Doświadczenia każdej emigracji uczą, że przeżywający zdala od kraju rodzinnego emigrant wtedy tylko zdola zachować dorołek moralny swego narodu, gdy z narodem

utrzymuje ścisły związek.

Przerwywając tę łączność emigrant sznie narodowo jak sznie drzewo, któremu odejnia się dopływ żywotnych soków.

Dlatego ci wszyscy, którzy od obcych Polakom mocodawców otrzymali nakaz rozbięcia Wychodźtwa i skierowania go na fałszywe drogi, postanowili zniszczyć wszystko, co nas łączyło. Usiłowano więc przede wszystkim rozbić organizację, jakie sobie stworzył wychodźca polski na mocy długoletniego doświadczenia. Usiłowano mi to organizację obrzydzić, nalepiając na nie etykiety obcy. Robotnika polskiego, który w krwi ma przywiązanie do

demokracji i sprawiedliwości społecznej,

usiłowano przekonać, że stworzone i kierowane przez niego organizacje robotnicze są „faszystowskie”. Chciano robotnika polskiego przekonać, że lepiej dla niego będzie, gdy rozbić swój dorołek społeczny, gdy zniszczyć dzielność pracy, a na gruzach zbuduje wygodne mieszkawisko agentom jacekcyj, przepojone duchem nienawiści i wzajemnej nieufności!

Pod pozorem „wydługniętej ręki!” chciano polskiemu wychodźcy obrzydzić przywiązanie do wiary ojców. Chciano mu wmówić, że będzie dobrym Polakiem i Katolikiem,

gdy zasady wiary czerpać będzie z obcego źródła,

gdy weźmie sobie obcych bogów.

Gdzie nie skutkowała taktyka „przekonywania”, tam stosowano terror, judząc jednych braci - robotników na drugich. - Zbyt świeże są te bolesne wspomnienia, by trzeba było przypominać te niezliczone ilości faktów, podanych na łamach naszych w ciągu całego ubiegłego roku.

Na spokojnego robotnika polskiego usiłowano nawet podszuć część społeczeństwa francuskiego, denuncjując fałszywie Wychodźtwa.

Nie cofano się przed żadnym środkiem, byle tylko dopiąć swojego celu!

Dziś, gdy żegnamy się na zawsze z rokiem 1937-ym, może całe Wychodźtwo powiedzieć sobie z spokojnym sumieniem, że w walce sobie narzuconej nie zlamano się, lecz

przetrawiło ją zwycięsko i wyszło z niej zabartowane!

Świadczy o tem wspomnienie tych historycznych i pięknych manifestacji, których świadkiem na Wychodźtwie był rok ubiegły. Świadczy o tem utrzymanie

nie nienaruszonego stanu posiadania naszych organizacji społecznych, wzra stających stale do tych organizacji napływ młodości.

Walczą, Wychodźtwa polskie nie tylko bronilo swych zdobyczy, lecz jeszcze je wzmocniało. Zbiórka na oświatę dała więcej niż w wszystkich poprzednich latach. - Przeprowadzono zbiórke na starców, którym ogółem można było w r. ub. wypłacić więcej niż w poprzednich latach. W ramach „Tygodnia Miłosierdzia” zapoczątkowano akcje opieki nad ubogimi rodakami. Nastąpiło połączenie Zw. Robotników Polskich i Federacji Emigrantów Polskich w „Federację Robotników Polskich”, usuwając dawne nieporozumienia.

Przytaczamy tylko te najważniejsze przejawy życia społecznego w r. ub. lecz było ich bardzo, bardzo dużo.

Dlatego Wychodźtwa, żegnając bez żalu rok 1937

wchodzi w rok 1938 z nowymi siłami.

Jest świadome swej mocy i wie, że da sobie radę z największymi przeciwnikami, z najbardziej wrogimi sobie zwycięzcy.

Wychodźtwa nie pragnie walki. - Chce ono pracować spokojnie, oparte o swoje ideały narodowe i katolickie. Chce być

godną częścią narodu polskiego i pozytywnym czynnikiem we Francji.

Pragnie Wychodźtwa w spokoju przeprowadzić tak ważne zagadnienia jak polepszenie bytu starcom, wdowom i sierotom, rozbudowę swego systemu oświatowego itp.

Jeśliby jednak chciano nadal psuć Wychodźtwa jego twórcą pracę, da ono ponownie swym wrogom taką odprawę, jaką im dało w roku ub.

Rok 1937 był bowiem dla Wychodźtwa ciężką, lecz zwycięsko zakończoną próbą!

F. Miedziński.

Wiadomości z Polski

Na progu Nowego Roku.

Jaki system rządów zwycięży w Polsce? Obóz rządowy czyni największe wysiłki zjednoczeniowe, by stawić czoło stronnictwom, żądającym demokratyzacji.

W Polsce jak wiadomo, Stronnictwo Pracy, Stronnictwo Ludowe i P. P. S. domagają się zgodnie demokratycznej ordynacji wyborczej i nowych wyborów do Sejmu Rplitej. Hasło stronnictw tych spotyka się w całym kraju z taką sympatią, że obóz rządowy uznaje za potrzebne przyspieszenie konsolidacji Obozu Zjednoczenia Narodowego, zwanego krótko O. Z. N., któremu przewodzą pułkownik Koc.

Obóz rządowy bowiem składa się z różnorodnych żywiołów. Jest tam prawnicy, centrum i lewica, kłocące się od czasu do czasu między sobą, pozostając grupą pułkowników, z p. Sławkiem na czele, „młodzi legioniści” i inne jeszcze ugrupowania. Pułkownik Koc widząc zapał, jaki wywołują stronnictwa demokratyczne w kraju, zrobił wielki wysiłek, by pogodzić walczące z sobą grupy obozu rządowego. Przyszli okazywać jaknajwiększą wyrozumiałość, ale równocześnie uprzedzili skłóceniem, że jeśli się nie zjednoczą, mogą wszyscy razem stracić „męność” (czyli mówią mniej pięknie: „korytko”).

Urządowo zaimanował pułkownik Koc „Gazetę Polską” naczelnym organem O. Z. N. W ten sposób „Gazeta Polska” staje się nietylko półrządowym organem rządu ale i O.Z.N.-u.

Są znaki, że konsolidacja obozu rządowego ma także obć Wychodźstwa. Wysłannicy i mężowie zaufania obozu

rządowego we Francji mają się oprzeć przedwzrostkiem na tych, którzy w r. 1919 i 1926 przy przewrocie majowym staneli przy sanacji. Jest przecież w Lille gazeta, która powstanie swoje zawiadzcza poważnej subwencji rządowej. Na wycieczny jej na Wychodźstwo obóz rządowy w Warszawie radzi zamknąć oczy, a pamiętać tylko o tem, że było w piśmie ten przeczet kilka hymnów na O.Z.N. i hymn na cześć fascyzmu Mussoliniego, a ostatnio były złośliwe uwagi o Stronnictwie Pracy gen. Hallera i b. prezydenta Wojciechowskiego.

Obóz rządowy w Warszawie obchodzi tylko te ostatnie, bo o sprawy wychodźcze mało się tam dba, i mało kto je zna. Z naszej strony możemy tylko radzić, by na Wychodźstwie mianodajnymi były tylko zasady polskie, ponadpartyjne i interesy Wychodźstwa, jeżeli nie mają się powtórzyć przykre czasy z przed 10 laty, z których skutkiem dziś korołują agenci Moskwy. Niestety ci, którzy przychodzą do nas na pobyt tymczasowy, stoją pod wrażeniem swoich krajowych interesów i zależności. Zanim poznają Wychodźstwo, odchodzą znów.

Dłatego słusznie mówiła Gustawowi Morenkowi pewna nauczycielka, ostrzegając, by w sprawach wychodźczych nikt nie zabierał głosu, kto Wychodźstwa i stosunków zagranicą dookładnie nie poznał.

— Piękne panie i panowie, dosyć dzisiaj polityki! Czyż nie słizne baloniki? Ale wiecie, co Wam powiem? Te balony sylwestrowe zaprzatają mi mą głowę... Zebym czasem Nowy Roczek, rojem zdarzeń przepiękny, nie pękł nam, jak te... balony...

Pola Negri wygrała proces o 3 miliony fr.

Paryz — Pola Negri wygrała proces, który wytoczyła jej znana w Paryzu właścicielka magazynu mody Suzanne Gray, — której prawdziwe nazwisko brzmi: Lucienne-Marcelle Levy.

Kupiła ona od Poli Negri-Chahupiec we wrześniu 1930 jej posiadłość w Seraincourt, leżącą w pobliżu Paryzu, za sumę 2.680.000 franków. Nowa właścicielka złożyła jednak niedawno skargę, a to z tego powodu, że kupując, nie wiedziała jakoby o ciążyce na posiadłości hipotece. Suzanne Gray domagała się więc zwrotu wpłaconych 2.680.000 franków, jak również dopłaty pół miliona, jako zwrotu kosztów poniesionych przy odnawianiu posiadłości, i tylż za odszkodowanie i straty moralne.

Sąd paryski, po rozpatrzeniu sprawy, przyznał jednak rację Poli Negri. W motywach wyroku podane jest, że kupująca powinna była i mogła zbadać hipotekę w chwili kupna, że nie poniosła z powodu tej hipoteki żadnych strat.

Nieco optymizmu na zakończenie roku. Zachodnia Europa nawiedziona powrotną falą dobrobytu?...

Wskazują na to obserwacje w różnych stolicach państw zachodnich. (Korespondencja własna „Narodowca”).

Paryz, w grudniu, konać się, że ludzie tamtejsi nie tylko mają pieniądze, ale również wydają je, starając się nie odmawiać sobie najrozmaitszych, doczesnych przyjemności. Ruch uliczny, tłumy przebiegające się przez magazyny, których witrażem dawno niespotykanym przepychem, szczerze wypielonem kina, teatru, restauracji, dancingu, ba... muzea, lawina coraz wspanialszych samochodów i... słońce na twarzy to wszystko razem stanowi bezsporny dowód, że... odkrycie się!

W hotelach berlińskich czy londyńskich trudno zdobyć pokój, jeśli nie zamówiło się go uprzednio telefonicznie. Na miejsce w samolotach kursujących w różnych kierunkach Europy, mimo parę ostatnich katastrof, trzeba nieraz czekać po kilka dni. Lekkoimysny optymizm, który widać, powiedzmy z Rotterdamu do Berlina, czy z Paryzu do Marsylii, — jest, nie wykupi uprzednio miejscowej próżno będzie szukał w 2-ej lub 3-ej klasie wolego skrawka lawki. W godzinach posiłku w wielkich miastach zachodnio-europejskich, trzeba być nielada szczerzaczem, aby odrazu zdobyć sobie stolik. Podobnie wygląda w kawiarniach oraz danciegach.

Czy rok był zły, czy dobry, zapominają ludzie o tem w Sylwestra, bawiąc się weselo.

Można oczywiście te wszystkie „efekty” usiować ołabić uwaga, że każde wielkie miasto ma pewien procent ludzi, którzy zawsze dysponują odpowiednio pokazaną ilością gotówki i nie wyobrażają sobie życia bez najrozmaitszych rozrywek czy uciech. Ale podobnie wygląda sytuacja w podmiejskich kinach, czy barach lub bistro Paryzu, Berlina, Amsterdamu, Brukseli.

Wielki Białoruskiej, a z czasem do stali się do więzien sowieckich, znaleźli śmierć na Sołowkach, gdzie od roku pozostawali na zesłaniu. Miotła i Taraszkiewicz zmarli podobno na gruźlicę, a Ballin zakończył życie w niewyjaśnionych dotąd okolicznościach.

Na wygnaniu w Sowietach zmarli 3 b. posłowie białoruscy.

Moskwa. — Trzej czołowi przywódcy dawnej partii Białoruskiej Hromady, byli posłowie na sejm polski, Taraszkiewicz, Miotła i Ballin, którzy w swoim czasie wyjechali do Rosji i tam byli czołowymi działaczami komunistycznej Repu-

Ci — którzy zmarli w r. 1937.

Górny rząd od lewej do prawej: Gaston Doumergue, b. prezydent Republiki francuskiej. — Ramsay Mac Donalld, premier pierwszego rządu robotniczego w Anglii. — Tomasz Masaryk, twórca niepodległej Czechosłowacji i jej pierwszy prezydent, — gen. Eryk Ludendorff, najwybitniejszy obok Hindenburga wódz niemiecki w czasie wojny światowej.

Dolny rząd od lewej do prawej: Baron Pierre de Coubertin, twórca współczesnych igrzysk olimpijskich. — Guglielmo Marconi, wielki włoski uczoney, wynalazca telegrafii bez drutu. — John D. Rockefeller, amerykański król ropy i najbogatszy człowiek świata, admirał Paweł Behncke, jeden z najwybitniejszych admirałów niemieckich w wojnie światowej.

Lizboński rymarz, którego w żadnym razie nie można nazwać wielkim przedsiębiorcą, obojętnie stwierdza, że ma zawołania na skórzane walizki na... trzy kwartaly i przyjmując nowe zamówienia od entuzjasty, który chce czekać, ani słówkiem nie wspomina o zaliczce. Nie żada również tej zaliczki paryski krawiec? czy berliński stolarz, po raz pierwszy rozmawiający z klientem, który mu daje zamówienie. Nie trzeba być ani ekonomistą, ani specjalnie bystrym obserwatorem, aby pojąć, że tego rodzaju ustosunkowanie się do klienta świadczy niewymownie o tym, iż ludzie zachodu Europy rozporządzają gotówką, a jednocześnie mają zaufanie do zdolności płatniczych swych klientów.

Spróbujcie około godziny 7-ej wieczorem szybko przedostać się takówką przez któryś z centralnych bulwarów paryskich, przez Kurfurstendamm w Berlinie, czy Piccadilly Circus w Londynie, bądź Rosario w Lizbonie — ma onde ściętej głowy! W lawinie samochodów przebiegających się co dnia o tej porze przez ulice stolic europejskich, trzeba nieraz tkwić po 5—10 minut, zanim zdobędzie się możliwość dalszej jazdy z szybkością... 15 km. na godzinę!

Fachowcy ekonomiczni twierdzą, że obecny okres „prosperity” nie jest długotrwały, że przysiężenie również szybko, jak niespodzianie zrodził się, tak na pewno twierdzenia swe budują na logicznych podstawach, ale mimo to nie sposób nie zerkać z zadrwością ku zachodniej stronie Europy i nie... chuchać troskliwie na zalążki dobrobytu, i w Polsce powoli wychylające się na światło dzienne.

W jakiej skrzyni zmieści się cała ludzkość?

Pewien matematyk zadał sobie następujące pytanie: jakiej wielkości potrzebny byłby skrzyni, aby zmieściła się w niej cała ludzkość.

I po dosyć długich obliczeniach doszedł do rezultatu, że cała dwumiljardowa ludność ziemi zmieściłaby się w szeszcianie, którego każdy bok mierzyłby nie więcej jak jeden kilometr. W kilometrze szeszcianem mieści się miliard szeszcianów metrów. W przestrzeni dwóch postawionych na siebie szeszcianem metrów znajdują zupełnie dostateczne dla siebie miejsca 4 osoby.

Podobnych wymiarów kłatkę mieści się w „skrzyni” 500 milionów razy, i skrzynia ta jest w stanie pomieścić w swym wnętrzu 2 miljardy osób!

Kraj, gdzie nie ma bezrobocia.

W księstwie Luksemburgu zarejestrowano w miesiącu bieżącym tylko jednego bezrobotnego, który pobiera zasiłek, wówczas gdy w grudniu ubiegłego roku liczone w obrębie księstwa 34 bezrobotnych.

WL. SYROKOMLA.

Na Nowy Rok!

Uderzył w młot zegary, Jęła dwunasta godzina: Nowy rok się rozpoczyna. W ciemności nocy skonał stary. Motylemi skrzydłkami Ulatują pierwsze chwile I przyczepione dają tyle, że się ludzkość we śnie mami. Nad patacem i nad chatą Ulatują się tępcowe: Wszystkim śni się nowe lato I szczęśliwie i bogato, Wszystkim przyszłość wienicy głosem Wskojmie ludzi! Wszak tu przecie Calem szeszcianem Si i Maru, Wierzcie sobie, gdy moście, że umarla bieda stara. Co tam bieda — a dla ludzi Zawsze korzyść na widoku. Bo poranek w Nowym Roku Ich weselej ze smu zbudzi.

Min. Beck będzie mówił o polityce zagranicznej.

Na dzień 10 stycznia 1938 r. wyznaczono zostało posiedzenie sejmowej komisji spraw zagranicznych, na którym min. Beck wygłosi ekspozycję o sytuacji międzynarodowej. Dnia 12 stycznia 1938 r. rozpocznie się dyskusja nad tym ekspozycje.

He biednych dzieci obdarzono w czasie świąt?

W ramach akcji gwiazdkowej dla biednych dzieci rozdzielono: Warszawa — 3.000 płaszczy, 4.900 par bucików i 1550 swetrów. Wojew. kielecki — 1625 płaszczy, 2300 par bucików, 800 swetrów. Woj. łódzkie — 2000 płaszczy, 2900 par bucików, 1000 swetrów. Woj. wileńskie 1000 płaszczy, 1400 par bucików i 500 swetrów. Woj. krakowski — 1250 płaszczy, 2000 par bucików i 600 swetrów. Woj. śląskie — 2000 płaszczy, 19.000 par bucików i 1000 swetrów. W. m. Gdańsk (dla dzieci polskich) — 250 płaszczy, 500 par bucików i 200 swetrów.

Balsze odkrycia piryту.

Kielce. — Po odkryciu piryту, wysokoprocentowych rud żelaznych i uruchomieniu jedynej w Polsce kopalni piryту w Rudkach, natrafiono obecnie we wsi Winna w pobliżu Lagowa na nowe złoża piryту, znajdujących się na głębokości 7 metrów pod ziemią. — Zawiązała się spółka, która przystąpiła do prac przygotowawczych nad uruchomieniem drugiej w Polsce kopalni piryту.

„Mażeński” rekord Bydgoszczy.

Bydgoszcz. — Na całym Pomorzu zawarto w święta Bożego Narodzenia wielką ilość ślubów, przyczem rekord osiągnęła Bydgoszcz (240 ślubów).

Katastrofa na kopalni.

Katowice. — Na kopalni „Bielszowice” zawałił się filar. Pod gruzami węgla zasypanych zostało dwóch górników: Rudolf Szczętko i Paweł Niewiok; z Pawłowa. Wszczęto niezwłocznie akcję ratunkową i z pod zwalów węgla wydobyto zwłoki górnika Szczętko.

Wiadomości krótkie z całej Polski

W Warszawie. — Podczas świąt stanęło na ślubnym kobiercu 228 par. — W czasie świąt, 26. grudnia, w wieży kościoła św. Józefa w Warszawie znaleziono zwłoki 40-letniej Marii Minkowskiej, która została zamordowana w czasie zabójstwa zamordowanej. — Grodzisk Mazowiecki. — W czasie prymusowego ciepła szczeru, 4-letni R. Wiśniewski chce przykosić się o skutkach trzęsiny polskiej jej kilka sznurek wśród strasznych meczarni zmarł. — Piek. — W tym roku przypada 700-letnia rocznica założenia w Piekach Rymka Kanonicznego, do dziś istniejącego. — Łódź. — W czasie bojkotu w domu St. Górnika zostało aż pięć osób porażonych nożami i siekierami. Stan 28-letniej Marjanny Byk jest ciężki. — Sosnowiec. — Huta „Katarzyna” wyprodukowała 180 robotników, oddziału stalowni. Wymówienie tłumaczone jest brakiem zamówień i przepięleniem magazynów gotowych towarów. — Dąbrowa Górnicza. — Popelnili samobójstwo kierownik komisariatu policji w Dąbrowie Górniczej podkomisarz Edmund Leo. — Starogard. — Straż graniczna prowadzi śledztwo w sprawie przemycania drożdży z Niemiec przez Gdańsk do Polski. Kryjówkę złożyli sobie przyznawcy na cmentarzu. — Grudziądz. — Sąd Grodzki skazał na dwa miesiące więzienia Martę Domkowską z Niewaldowa, która wygrała się, że „na polskie porządkie zrobi zażalenie do Hitlera, a w starostwie popłynęła wszystkim oczyma”. — Poznań. — Przy wychodzeniu z kina, w wyniku drobnej sprzeczki został zamordowany uderzeniem noża robotnik 16-letni E. Grzesiak. Mordercą jego był uczeń dekoratorski 16-letni Michalski. — Poznań. — W Luboniu zamordowany został 26-letni Stefan Chudziński, naczelnik oddziału melednego „Sokolka” w Luboniu przez dwóch awanturników się meczynsz. — Katowice. — Na przejściu granicznym Bytom — dworzec przekroczyło granicę do Polski o reemigrantów polskich z Francji i z Kanady. Wszyscy wrócili do kraju z braku pracy na obczyźnie. — Suwałki. — W Trokiszkach na terenie kopalni zamordowany został osadnik Wincenty Debutis, który powrócił niedawno z Ameryki Północnej o zbrodni. Wincenty Plenkiewicz, został aresztowany.

Ludwik GALLETT
KAPITAN CZART
Przygody Cyrana de Bergerac
(Ciąg dalszy).
Po tej uwadze, która zdradzała w jego tonie pewne obycie się z literaturą nadobną, uczuł on, że dla swego nowego lokatora nabierać zaczyna szacunku. Jakby zapomniawszy w uniesieniu poetyckim o swych zasadach wstrzemięliwości, starszerek zażądał i zapijał aż mu się uszy trzęsły, gospodarz zaś, widząc, że może stąd mieć dobre wyniki, postanowił schlebać jego manjny poetyckiej.
Gdy prowincjonalista wysuszył ostatni kubek wina, głowa jego poczęła chwiać się zwolna na prawo i lewo. — Zaskazał jeszcze dwa, czy trzy kubki? — zapytał, a ci, z trząsającymi się ustami, nie odpowiedział. — Poeta rozboleł głowę, a w tym czasie, gdy na leżąca,

kiem ciekawym. — Ta drzemka do brze mi zrobiła. Idę przedłużyć ją w łóżku. Proszę o świecę.
— Może przeprowadzić pana? — Nie trzeba. Znam już drogę. Zataczając się, wziął świecę z rąk gospodarza, potknął się o pierwszy stopień schodów, co wskazywało, że nie ze wszystkim jeszcze wytrzeźwiał, następcie wszelkie stopnie przebył szybko wślazł za Castillanem.
W chwili później, w izdebce swej, na dwa spusty zamkniętej, leżał już na podłodze, z uchmem przy swej trąbce akustycznej. Rozmowa, którą miał przeprowadzić Cyrano z Sulpicjuszem, była wielkiej wagi, ze szczególną też pilnością staruszek słuch wyteżał.
XVIII.
— Ile? — odezwał się poeta bez żadnych wstępów do wchodzącego Sulpicjusza.
Sekretarz zrozumiał doskonale właściwy sens zapytania i z równym lakoniczmem odrzekł: — Tysiąc dwieście pistoletów.
— O dwieście zatem więcej, niż się spodziewałem. To jakis porządny żyd.

— Powiedział, że gdyby mu sprzedano pierścien na własność, dolożyłby jeszcze czwartą część tego, co zaliczył.
— To znaczy, że pierścien wart jest trzy razy tyle. Ale nie o to chodzi. Ile ci pozostało?
— Za konia zapłaciłem dwieście pistoletów, za ubranie pięćdziesiąt. Dziewięćset pięćdziesiąt pistoletów mam do oddania. Oto pieniądze.
— Zatrzymaj dwieście, a resztę schowaj tam, do szuflady.
Castillan rozdzielił pieniądze i swoją część schował do kieszeni.
— A „raz, synku — rzekł Cyrano — zakaruj sobie dobrze w pamięci, co ci powiem. Gdyby nie trzymała mnie w miejscu ta przeklesta rana, jutro o świcie galopowałbym w stronę Perigord, tybys zaś siedział sobie spokojnie za piecem. Jestem wszakże unieruchomiony na tydzień jeszcze, co najmniej. Odkładaj więc rzecz aż do swego wyzdrowienia, przedłużyłbym cierpienia biednego Ludwika. Dla zyskania przeto na czasie ty jechać musisz.
— Co będzie tam robił?
— Nic trudnego. Zawieszysz ten

list memu przyjacielowi, Jakobowi, o którym ci często wspominałem.
— Jakże rad jestem, że będę mógł go poznać!
— To złota łec. Być może, iż w pierwszej chwili przyjmie cię z pewnym niedowierzaniem, gdyż zlecielem mu jak największą ostrożność i czujność przed podstępem lub gwałtem. Alędry rozważy dokładnie słowa mego listu, w wątpliwości jego znikną, stosownie do moich wskazań, rymsz z tobą w drogę, zabierając drogotyczny depozyt, którego żadał i którego treści ani ty, ani on nie powinniście.
— Czy ni mógłbym oszczędzić mu trudów drożdy i sam rzecz ową przywieźć?
— Wiesz, synku, że mi nie zbywa na odwadze nieprawda? A więc nie czyni żadnych uwag. Odwaga nie wylęcza obojętności, jeśli zatem proszę Jakaba, aby ci towarzyszył, musi to być zechcą koniecznie.
Castillan skłonił się w milczeniu.
— Rola, która ci powierzam, nie jest wolną od niebezpieczeństwa — ciągnął Cyrano. — Rolandowi de Lembrat żyje niezmiernie wiele

na tem, aby dokumenty posiadać, i nie zaniebada o rozstawić na drodze szpiegów, aby nas tropili. Przyjść może do walki — ja zaś nie chciałbym być pobity, nawet w twojej osobie.
— Zrozumiałem. Zlecenie twe, mistrzu, zostanie wypełnione co do joty.
— Aby przekonać cię, synku, o ważności tej sprawy, dodaj jeszcze muszę, że obojętnie tam wyruszę, gdy tylko będę mógł osiągnąć konia.
— Połączysz się, mistrzu, z nami?
— Udam się przynajmniej na wasze spotkanie aż do Colignac. Jeśli przybędziecie tam wcześniej, zacekajcie na mnie. Powiedziałem już, oem miał powiedzieć. Daj mi rękę, Castillanie. Musim się teraz pożegnać, gdyż wyjedziesz o świcie, ja zaś czuję gwałtowną potrzebę wypiania się.
Sekretarz uściśnął rękę, którą poeta doń wyciągnął, i wyszedł w milczeniu.
(Ciąg dalszy nastąpi).

Styczeń

1

Sobota

Dziś: Nowy Rok. Jutro: Małogoro.

Pojutrze: Genowefy p.

Historja kalendarza, to historja ludzkości!

Obecnie obowiązujący kalendarz gregorjański przyjęła Europa dopiero przed 500 laty.

Panta rei... wszystko płynie...
Odmierzony skrupulatnie na tarczy zegara, wyznaczony najdokładniej liczbami godzin, kreskami minut i sekund płynie czas burzliwszą — to znów spokojniejszą falą, przetracając się przez niezmienną wieczność.

I znów stojmy przed nowym słupem granicznym, na którym nadzieje złocone lśnią magicznie cyfry 1935.

Wchodzimy w

ca. Początek roku obchodzili Grecy w zależności od faz księżyca — w końcu czerwca wagi, końca lipca.

W Rzymian początek roku przypadał zawsze na pierwsze dni wiosny

w maju.

Dzień ten poświęcony był bożkowi o podobnym obliczu — Janusowi. W roku 450 przed Chrystusem przeprowadzono pierwszą reformę kalendarza, u-

stanawiając początek roku na 1 marca. Gdy w roku 153 przed Chrystusem ustalono 1 stycznia jako datę obejmowania urzędu przez nowych konsulów, dzień ten przyjęty został również jako początek roku. Datę tę zatwierdził wielki reformator państwa rzymskiego, genjalny Juliusz Cezar, który wprowadził też nowe zmiany w obowiązującej dotychczas rachubie czasu, znane pod nazwą kalendarza juljańskiego. Kalen-

darz juljański w roku 1582 naszej ery zastąpiony został przez

Kalendarz gregorjański,
nazwany tak od swego twórcy papieża Gregorza XIII.

Obliczenie lat od urodzenia Chrystusa pojawiło się poraz pierwszy w VI w. naszej ery. Przedtem, nawet w świecie chrześcijańskim, istniało kilka er, wśród których najbardziej rozprzeczona była ta zwana erą bizantyjską, według której rok narodzenia Chrystusa był rokiem 5508. Era ta przetrwała w Rosji do 1700, kiedy to carski Piotr I. wprowadził erę chrześcijańską.

Zwyczaj liczenia dat od narodzenia Chrystusa ustalili się w Europie za wyjątkiem niektórych krajów

dopiero w XV wieku,
a w wieku XVIII data Bożego Narodzenia, zresztą historycznie nie ustalona, — stała się ogólnie przyjętą podstawą dla obliczenia dat historycznych dla wypadków, które miały miejsce w okresach poprzedzających naszą erę.

Kalendarz gregorjański, o którym wspomnieliśmy poprzednio, nie wszędzie został od razu wprowadzony. Na mocy bulli papieskiej zastosowano go najpierw w Hiszpanji, Portugalji i we Włoszech.

W grudniu 1582 roku

to jest w 4 miesiące po jego ogłoszeniu, wprowadziła go Francja, Holandia, księstwo Brabantu i Flandria. W r. 1583 zastosowano go w krajach katolickich Niemiec, w 1584 w kantonach katolickich Szwajcarii, Anglja i Szwecja przyjęły kalendarz gregorjański w 1752 i 1753 r. Protestantyczne kraje Niemiec przyjęły go definitywnie w 1775 roku, jakkolwiek lata liczone już według niego od 1700 roku. Najpóźniej, bo dopiero w 1927 roku przyjęła kalendarz gregorjański Turcja, Rosja, Grecja i Rumunja, licząc datę według kalendarza gregorjańskiego od 1914 r.

Na wschodzie wiązano początek roku, jak zresztą wśród większości narodów starożytnych,

z przemianami wśród ciał niebieskich. W Chinach np. rok nowy przypadał na now księżyc, gdy słońce znajdowało się w gwiazdozbiornie wodnika, to jest między 20 stycznia a 18 lutego. Podobnie było w Japonji do roku 1872, w którym to roku przyjęto kalendarz gregorjański. Koptowie obchodzili początek roku 1 sierpnia, Syryjczycy 1 września, a Nestorjanie 1 października.

COPISAL

"Narodowice"

przed 25 laty?

7-go listopada 1912 roku.

Woja na Bałkanach przybera coraz lepszy obrót na rzecz zjednoczonych państw słowiańskich. Oczekuje się, że chwila rozstrzygająca los wojny jest bliska.

8-go listopada 1912 r.

Główny Komitet Wyborczy na Westfalje i Nadrenję odbył swe walne zebranie. Prezesem wybrano ponownie p. Jana Wilkowskiego, którego wybrano także delegatem do Poznania, a zastępcą p. M. Kwiatkowskiego.

Czy premie ubezpieczeniową wypłaci polskie towarzystwo do Francji?

S. H. Comenry. — Wypłaty premij ubezpieczeniowej za zniszczenia wyrządzone przez pożar jest w wielu wypadkach uzależniona od odbudowania spalonego obiektu. Wątpliwy, czy uzyska Pan zwolnienie na wypłatę pieniędzy zagranicą, gdyż komisja dewizowa daje zwolnienie jedynie wtedy, gdy wywóz pieniędzy zagranicę jest usprawiedliwiony potrzebami koniecznymi. Wniosek o zwolnienie na wypłatę pieniędzy zagranicą musiałoby więc być poprzedzony ubezpieczeniem, do którego w tej sprawie należy się zwrócić. — (1128).

Sprawa powrotu samochodów do Polski.

B. St. Dziżler. — Przed wyjazdem musiałby Pan uprzedzić władze powzięcia sprawy samochodów do Polski w konsulacie w Lyonie. Najkrótsza droga do Poznania byłaby przez St. Etienne, Lyon, Besancon, Strasbourg, Frankfurt nad Menem, Frankfurt nad Odrą, Poznań. — (1129).

Ciągnięcie loterii.

P. D. Pocaeny. — Żaden z następujących numerów nie figuruje na liście wygranych ani na liście nagród pocieszenia. Jedyne tylko bilet a mianowicie 025.060 wygrał stawkę, czyli 12 franków. — (1130).

Podwyżka rent wdowich.

Czytelnikowi. — Podwyżka rent dla inwalidów pracy i dla wdów po ofiarach nieszczęśliwych wypadków przy pracy jest rozpatrywana w parlamencie. Kiedy pozycja nastąpi, nie wiadomo. Nie znana jest jeszcze również wysokość podwyżki. Gdy sprawa będzie aktualna nie omisszamy powiadomić o tem Czytelników. W celu sprawdzenia chłopcowi owej wdowie nie pozostało nic innego jak wystąpić do biura kontraktów pracy. Chłopiec, o którym mowa, w takim wieku, że bez kontraktów nie będzie mógł przyjechać do Francji. Może w okolicy znalazłby się gospodarz, któryby taki kontrakt wystawił. — (1131).

Sprawa przyjazdu matki i zapomogi.

K. R. — Nie wiemy na jakiej podstawie wypłaca ów właściciel matce zapomogi. W każdym razie zapomoga ta nie podlega ustawie o ubezpieczeniu społecznym i z tego powodu ubezpieczeni nie będzie zmuszony do wypłaty wypłaty zagranicą. Matka powinna napisać do Syndykatu Emigracyjnego, Warszawa, ulica Alberta Króla Belgów, 7. — (1132).

Czy b. więźniowie polityczni otrzymują w Polsce zasiłek?

P. W. Bruay. — Byli więźniowie polityczni i skazani, którzy znajdują się w ciężkim położeniu otrzymują w Polsce zasiłki. Zasiłki tych jednak nie wypłaca się zagranicą. — (1133).

Jak jechać z Mons do Baroncourt?

D. J. Binche. — Najlepiej jechać z Mons do Valenciennes. Valenciennes do Longuyon z Longuyon do Baroncourt. Przejść do Valenciennes i w Longuyon. Podróż w obie strony będzie kosztowała około 140 franków francuskich. — (1134).

Sprawa spłacenia długu.

K. W. — Jeśli chodzi o spłacenie z najniższego przedmiotu, który został zakupiony za pieniądze pożyczone, lub jeśli Pan korzysta z wziętych na raty przedmiotów, to Pan musi spłacić dług po ostateczności. Nie trzeba zapominać, że Pan jest w tym samym po jednym dachu. Naszym zdaniem najlepiej byłoby wszystkie przedmioty oddać i mieć spokój. — (1137).

To ma być etyka?

Codopiero „Wiarus Polski”, który z własności lekkożywnością zamieszkał w Warszawie, podpisał list, zawierający ciężkie zarzuty przeciwko lekarzom polskim w Roskoczu, zakłopotanie swój chętny, którzy pieknie słowami o stosowaniu etyki w życiu publicznym. Jaka rzecz niemięsa, nie wierząc w słowo tym deklaracją, powtórzył „Wiarus” sam.

Otóż „Wiarus”, który nie kieruje się nigdy zasadami etyki, lecz sympatji lub antypatji do poszczególnej osoby, jakkolwiek tworzenie przez grono kupców „Polski Roskoczu” krytykował, zaprosił do niej kasa Bielskiego, naszego korespondenta z Brukseli, i zapytał (Vira) i „autora naszych porad lekarskich” do Szardiego, a „naprawdę z takimi ludźmi interesuje”.

Jeśli takie metody mają cokolwiek wspólnego z etyką w życiu publicznym, to chyba tylko w pojęciu dzikich i nieokrzeszanych kadrów i zulusów!

„Wiarus” jest tak jeden z tych etycznych o etyce, że nawet tego nie czyta. Dlatego z jego z jego (muryzyska) „etyka” uważy, że kapłana, dziennikarza, czy lekarza, dlatego tylko, że ich nie lubi, może „etykę” wciągać do swego błotka.

Na szczęście Wychoźdźstwo robotnicze ma inne pojęcie o etyce i o przyzwolności w życiu publicznym. „Wiarus” przekonuje się coraz częściej o tem na własnej skórze!

Od Wydawnictwa.

Z powodu przynajmniej w sobotę święta Nowego Roku następnego wydanie „Narodowca” ukazać się w poniedziałek rano, o zwykłym czasie.

Witajmy wesoło Nowy Rok 1933-my!

Witaj, witaj, Roku Nowy, spełnij wszystkie nam życzenia. Niech duch w Związkach będzie zdrowy, trud zamyary w czyn niech zmienia!

Niechaj nas zjednoczą cele wspólnej ideowej pracy. Do zdziałania mamy wiele, do roboty więc, Rodacy!...

Odszedł od nas już rok stary, z nim odeszły troski szare. W Nowym Roku, pełni wiary w przyszłość — grajmy mu fanfarę.

Wiersze Czytelników.

Rodakom w Nowym Roku.

Czytelnicy drodzy, mili, gdy rok swój licząc zmienia, w tej tak ważnej dla nas chwili spiesz się złożyć Wam życzenia: Gdy zabłyszła Nowe Zorze, szczęść Wam, Boże!

Szczęść Wam, Boże, ludzie pracy, czy to na wsi, czy to w mieście. Praca Was godnością znaczy. Wnieście siłą i energią i pracując, jak kto może, Szczyść Wam, Boże!...

Szczęść Wam, Boże, ludzie czarni, co w kopalniach pracujecie: węgla, rudzie i solarni, w ponurym, podziemnym świecie. Niech Wam Słowa dopomocze, szczęść Wam, Boże!

Szczęść Wam, Boże, o rolnicy, którzy ziemię uprawiacie. Niech plon wznasta Wam z ziemi i dostatek rośnie w chacie. Niech nie zbraknie nie w komorze, szczęść Wam, Boże!...

Szczęść Wam, Boże, w rodzin kole, szczęść, panienki i młodzieńcy, szanując rodziców wole. A dziećcomk życzę wzdychaniem żęby nie sły na bezdroże. Szczyść Wam, Boże, szczęść Wam, Boże!

Andrzej S-ka.

Cecha Dnia

★ Rok 1937 został odstawiony do rucpielni historii.

Nowy rok 1938, uśmiecha się do nas krasą swęj młodości i daje nam do zrozumienia, że różne przynosi nam niespodzianki...

Wypadałoby więc coś napisać o tem, że niby tak już jest od początku świata, że rok mija po roku, wspomnienia ludzkości zapamięta coraz grubszą księgą itp...

Niestety, nie nowego już wymyślić nie można. Już bowiem setki lat temu przodkowie nasi mówili to samo. Gdy minął rok 1423, lub 1647 czy 1804-ty, nie żalowali go, lecz żegnali go z przekasem: dobrze ci stary dziadzie! Na-bróńś, kłopotów sprawiłeś nam wiele, idź więc w zapomnienie. Nie chcemy cię więcej znać!...

Za to każdy nowy rok nasi przodkowie witali z ciekawą miną, pragneli od niego niewiadomo czego, wdzięczyli się do niego i oczekiwali jakby jakichś cudów.

Podobnie i my postępujemy. Nie wiele zmieniliśmy się w tym względzie, chociaż życie nasze tak ogromnym uległo zmianom na przestrzeni wieków.

Możemy się po tem przekonać, jak niezmiennie są zasadnicze warunki naszego bytowania na ziemi. Radujemy się tak samo i cierpimy tak samo, jak nasi przodkowie. Zmiany są tylko zewnętrzne.

Czy to było jednak przed wiekami czy też dzieje się dziś, ludzie zawsze od nowego roku oczekiwali tego samego: lepszej doli, szczęścia, pomyślności.

Za tem „coś”, ukrywającym się magicznie w słowie „szczęście” tęskniła zawsze ludzkość, tęskni dziś i tęsknić będzie!

Gdyby jednak pytać się ludzi, jak sobie wyobrażają to szczęście, każdy z nich odpowiedziałby inaczej. Być może, że przodek nasz z przed 500-let laty, gdyby mu określić barwnie nasze dzisiejsze życie, uznałby je za spełnienie swych marzeń. Nam zaś, gdyby ukownym sposobem można było ukazać na ekranie wyobraźni życie, jakie ludzie prowadzą będą za 1000 lat, może przedstawiałoby się ono jako spełnienie wszystkich, czego pragniemy...

Nie znaczy to jednak, by ci ludzie, którzy za lat tysiąc żyć będą, zaniechali pogoni za szczęściem, by nie mieli pragnień.

Ta ciągła gonitwa za czymś innym, oczywiście lepszym, ciągnie się bowiem jak czerwona nić poprzez życie całej ludzkości. My, ludzie dzisiejsi, nie różnimy się w tem ani na jotę od naszych przodków i od naszych potomków!

Dlatego jak dawniej, jak dziś, tak i w przyszłości będzie żalu będzie się zrywać ostatnią kartkę kalendarza, oczekując od roku który nadchodzi, spełnienia marzeń, które są takie piękne, ponieważ są tak trudne do określenia.

Notowania walut zagranicznych w Paryżu.

	30.12.	29.12.
Funt szterling	147.30	147.25
Dolar	29.47	29.46
Belga	4.99	4.99
Korona czeska	1.037	1.035
Złoty polski: Dewiza na Warszawę		
558 franków za 100 złotych. Banknoty		
zawieszony. Bank P. K. O. płacił 523 franki		
za 100 złotych a sprzedawał po 533 fr.		
za 100 złotych.		

Dziś 12 stron.

Noworoczne wydanie „Narodowca” ukazuje się znów w objętości 12 stron. Wydanie dzisiejsze zawiera m. in. na stronie 7-jej II-gą i ostatnią część

Nowej Szopki Emigracyjnej.

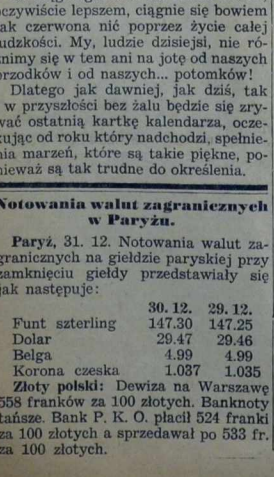
Prosimy Czytelników naszych, aby również i noworoczne wydanie nasze dali do przetrwania swym krewnym i znajomym, nie zaliczającym się jeszcze do rzetelnych czytelników „Narodowca”.

Czyniąc wielki wysiłek, aby Wychoźdźstwo robotnicze miało godny siebie organ zawięzamy, że w wysiłkach naszych nieustannie i w nadchodzącym roku. Opierając Wychoźdźstwo ułatwi nam nasę kadanie.

314 tys. komunistów we Francji

Trwający od kilku dni w Arles krajowy kongres partji komunistycznej Francji, kończący swe obrady. W sprawozdaniu na kongresie podano, że partja komunistyczna we Francji liczy 311 tys. członków, skupionych w 13 tys. „juzjek”.

Przy dracnie znów normalnie!

Międzynarodowy rok 1937.

(Dokończenie ze str. 1-ej.)

Nie należy jednak nigdy zapominać, że Hitler był przeciwnym dążeniem kolonialnym zamorskim, a stale wysuwał hasło przestrzeni do życia dla Niemiec na wschodzie Europy, nadal naczelne w Trzeciej Rzeszy, która w każdej chwili gotowa jest przerzucić się z żądai kolonialnych na zadowolenie swych pragnień w środkowo-wschodniej Europie. Jest to zatem rodzajem gra polityczna, w której Niemcy liczą na to, że państwa, dla których sprawa kolonji jest najżywniejsza, może przynajmniej ocy na te zamysły europejskie Trzeciej Rzeszy.

Wobec tego zaś jest rzeczą wielkiej wagi stanowisko Angli i Francji, które nie zamierają ulegać grze niemieckiej. W Anglii minister spraw zagranicznych p. Eden oświadczył w Izbie Gmin 21-go grudnia 1937, że Wielka Brytania nie zamierza załatwiać spraw z Niemcami ani kosztom kolonii innych państw, ani też kosztom krajów europejskich. Ze strony Francji trzytygodniowa podróż ministra spraw zagranicznych p. Delbosa'a do sojuszników krajów w Europie środkowo-wschodniej, w grudniu 1937 dała wyraz takiego samego stanowiska w sprawach dążeń niemieckich w tych stronach. Wogóle zaś współdziałania Angli i Francji, po jawnym wzrzeszeniu entente cordiale w końcu r. 1936, wzmacnione porozumieniami i

sojuzami w Europie środkowej i wschodniej, trzyma na wodzy rozmach i zapędy Trzeciej Rzeszy.

Na tem tle zawodziły w r. 1937 rachuby na gry oddzielne ze strony państw skorych do zaborów. W czerwcu 1937 r. odwołana została podróż ministra spraw zagranicznych Rzeszy p. von Neuratha do Londynu, głównie dlatego, że nie zapowiadały się ze strony Anglii ustępstwa na rzecz wolnej ręki Niemiec na Wschodzie Europy. Podobnie wymiana listów Chamberlaina — Mussolini z sierpnia 1937 nie miała dalszego ciągu w zapowiadanych na miesiąc rokowania. Również odwiedziny lorda Halifaxa w Niemczech w listopadzie 1937 r. potwierdziły trudność porozumienia z powodu nadmiernych rozmiarów niemieckich.

Na tem tle polityka zagraniczna Polski nie doszła jeszcze w r. 1937 do całkowitego wyjaśnienia, jakie zapowiadało się po naproszeniu sojuszu polsko-francuskiego w odwiedzinach marszałka Smigłego - Rydza we Francji w sierpniu i wrześniu 1936 r., chociaż nie brakło ostrzegawczych znaków bardzo poważnych.

W pozornej przyjaźni polsko-niemieckiej coraz natarczywiej uwydatniała się rzeczywistość nieprzyjazna, zarówno w bezpośrednich stosunkach, jak na gruncie w m. Gdańska, całkowicie opanowanego przez nacjonal-socjalizm pod rozkazami Rzeszy Niemieckiej.

Stan rzeczy w Gdańsku doszedł do ostatecznego pogorszenia. Z roku 1936 przeszedł do załatwienia spór o uprawnienia Wysokiego Komisarza Ligi Narodów w wolnym mieście, przy czem p. minister spraw zagranicznych Beck, działający jako pośrednik w zarzagu, zgodził się w umowie z Senatem w m. Gdańska z 10-go stycznia 1937 r. na pomniejszenie tych uprawnień, co jednak uchwała Rady Ligi z 27-go stycznia 1937 r. naprosowała, jednak już nie bez osłabienia stanowiska Wysokiego Komisarza, któremu załatwienie p. ministra Becka zalecało, by unikał wkraczania w t.zw. wewnętrzne sprawy w m. Gdańska. Od stycznia 1937 r. zaczęło się też nieprawne pozbawianie przedstawicieli innych stronnictw, niż nacjonal-socjalistyczne, mandatów w Volkstagu, celem osiągnięcia w nim większości %, której nie dały wybory, następnie rozwiązano również nieprawnie wszystkie stronnictwa, a wreszcie 8-go listopada 1937 r. wydano w dalszym ciągu nieprawny zakaz istnienia innych stronnictw poza nacjonal-socjalistycznym, pod jawnym hasłem u-

podobnienia do Rzeszy. W jesieni zaś 1937, zaczęły się nieustannie wyzywające wystąpienia przeciw Polsce, a mianowicie przez dostawianie siłą dzieci polskich do szkół niemieckich w początki września 1937 r., przez niedopuszczanie do stworzenia dwu parafji polskich, zarządzanego już przez władze kościelne, na tle wielu innych nadużyć. W zakresie przykminia do Rzeszy Niemieckiej rok 1937 był w Gdańsku wręcz ziołrowy.

W bezpośrednich stosunkach Polski z Niemcami wybito się w r. 1937 na czoło najbardziej odrażające wynarodowanie 1 1/2 milionowej ludności polskiej w Niemczech. Miarą stanowiska Trzeciej Rzeszy w tej dziedzinie było poprosu urzędowe nieuznanie istnienia ludności polskiej i obliczanie jej na 50 do 100 tysięcy. Powstało wskutek tego napięcie, które ma zlagodzić umowa polsko-niemiecka w sprawie mniejszości z 5-go listopada 1937 r. zupełnie jeszcze nieznanie wartości rzeczywistej w życiu.

Niewątpliwą poprawą w stosunkach między Polską a Francją od czasu odwiedziny p. marszałka Smigłego - Rydza w Paryżu znalazła wyraz nie tylko w pożyczce 2 miliardów 600 milionów franków na cele obrony państwa, uruchomionej od początku r. 1937, ale także w serdecznym przyjęciu p. ministra spraw zagranicznych Delbosa od 3-go do 7-go grudnia 1937 r. Istnieje jednak nadal, jak to się uwidoczniło w tych odwiedzinach, rozbieżność pojęć w zakresie współpracy, gdyż p. minister Beck określa ją jako tylko dwustronną, a p. minister Delbos podkreśla łączność jej z całokształtem porozumienia na rzecz obrony pokoju w oparciu o Ligę Narodów, w czem Francja jest zgodna z państwami Małej Ententy, jak to się okazało w dalszym ciągu podróży p. Delbosa do Bukaresztu, Białogrodu i Pragi, oraz w sprawozdaniach jego na drodze w Paryżu 21-go i 23-go grudnia 1937 r. Jest zaś Francja w tym względzie w zgodzie także z Anglią, jak świadczył żyw odgłos w Izbie Gmin 20-go grudnia 1937 r. nierozważnych oświadczeń urzędowych w Warszawie spraw Ligę Narodów po wystąpieniu Włoch i napastliwym wystąpieniu Niemiec przeciw Lidze, oraz jak świadczyło powołanie się p. Edena'a w Izbie Gmin 21-go grudnia 1937 r. na porozumienie Angli i Francji a Małą Entetą. Są to składowe niejasności i w obecnej polityce zagranicznej Rzolitej, a zadawole, jakie wywołuje się w ten sposób w Berlinie, nie okupi nadwładnia tych porozumień, które są dla Polski najważniejsze.

Stanisław Stroński.

Nowa Szronka

Śmieciu się, póki świat stoi!

Emigracyja...

...Kiepi ten, co śmiechu się boi.

CZĘŚĆ II.

Wiec konsolidacyjny.

A ja toczy się w tej samej sali, co w czes-
ci I, z temi samymi osobami. Przy stole pre-
zydjalnym przewodniczący Major Minorczyk,
przez hon. Rej, sekretarz Kalina, przez
Trzymanowski w pierwszych dwóch rzędach
krzesel siedzą znane wybitne osobistości z
przedstawicielami władz, prasą, przemy-
słowymi, politycznymi i innymi. Z prawej
strony Wywodki i Budzik w otoczeniu wia-
rusników. W środku na tyłach: Ewunia Mie-
Łohn i rozsiadani tu i ówdzie Turwicy Kajcio
Pech, Urban Długonos i profesor Pigulka
obserwują, dyskretnie zachowując się uczest-
ników wiecu.

Przewodniczący Major Minorczyk
(wita kolejno przedstawicieli władz, prasę,
gości i delegatów, poczem wyraża cię wieceu
i kończy):

Rozumiecie więc, Szanowni Rodacy,
jaki jest cel zebrania i cel naszej
pracy.

Chodzi nam z wyluszczonej tu przyczyny i racji,
— chociaż sam nie rozumiem różnych
abstrakcyjnych i niejednorodnych
racji, które z niezdrowych racji tworzą
różną sensację — o jedność i zgodę „alej Emigracji”.
Dużo dziś demagogii, pustej
deklamacji
ale czyż nie mam, moi Drodzy, racji?
W tej to konsolidacji — przyszłości
nadszedła.
Posłuchajcie słów paru więc seniora

Reja...
(Przez honorowy wiecu Rej, wstaje i
woli i, rozstrzygać się oacznie po sali, mó-
wi):

Przez Rej:
Zacni Rodacy, drogie Rodaczki,
długie spędziłem lata tułaczki
w Niemczech, we Francji między
obcymi...
Choć mnie „kometa” ciągnie ku sobie,
nie jednak z tego same nie robię.
Choć pacholki herodowe
na mą wciąż zwalają głowę,
co się w Polsce złego dzieje,
ja się z tego tylko śmieję!

Mimo sędziwych lat mych, Rodacy,
gotów wciąż jestem do dalszej pracy.
Polskę i Francję, te dwie siostry
zbyt wiele laczy, aby różnicę
drobną co w życiu siostry tych zachodzą
mogły nas skłócić. Działaj nam szkodzą
jednak w tej pracy obu narodów
wystały różni słudzy herodów.
Stąd na tym wiecu, drodzy Rodacy,
mamy omówić metody pracy
tu na Wychodźstwie, by drogą zgody
odeprzeć od nas podłe herody...

Sekretarz Kalina:
Słowa te są pełne racji.
W chaotycznej komplikacji
wielu chce tu pieczęć unieść...
Kto bujd słucha — ten jest głupiec.
R. P., Z R. P., F. R. P.
mają chyba jasne cele,
a ja przeciw ciągle cierpię,
choć mam pomysłów wiele.
Demagogija, grunt to grzązki,
lisie jednak jej metody
chce z Rady najlepiej kąski
wyrwać, wszystkim czyniąc szkodę.

Z. P. T. T. i Z. K. S.
Z. K. P., no i Z. T. K.
pracują z nami na stałe,
nikt z szeregów nie odlecia.
Z. P. O. K., Z. S. przeciw
również duchem tym owiany,
z K. T. M., także wiecie
z R. P. akcją jest związany...
Podkreślił jednakże muszę,
że przez wstrętne swe metody
chwyciły i warcholskie dusze
zniszczyc nam chcą dziś gmach zgody.

Brat Kurkowy:
Czy Kulię rozumiecie?
O co chodzi, czy wy wiecie?
Te R. P. wraz z P. K. Ka-Ki...
co to znaczy te pokraki?
Na tych skrótach, słowo daję,
ja się wcale nie wyznaję.
Ja, jak strzeżę, to do celu:
w „Strzelcu” takich jest niewiele.

Major Minorczyk:
Proszę nie przezywać przemówień
Rodacy,
Przecież mamy jeszcze aż po uszy
pracy.
Przedewszystkiem powie swój plan
programowy z Paryża przybyły do nas As Karowy

As Karowy:
Delikatna bardzo
jest dziś sytuacja,
do jedności dąży
nasza Emigracja.
W tej wychodźczej akcji
nie zawsze, niestety,
ciągną w jedną stronę
asy i walety.
Muszę się więc „abrać
wreszcie do sanacji
tych przykrych stosunków
i, na emigracji
Apeluję najpierw
to nie fraszki, a
do nich...”

Jestem bowiem Asem,
wiernym swej tradycji,
nigdy nie ustaję
z zajętej pozycji.
Nie dla mnie też nowa
strategja wojskowa,
no, i nie bez racji
jestem w dyplomacji.
Z strategji wojskowej
to jasno wynika,
że osłabiać trzeba
sily przeciwnika.
Przedewszystkiem zawsze
należy mu padać,
gdy za demokracja
ktos się opowiada.

To też „Narodowice”
jest mi niewygodny,
złych poczynań zdradu
krytyk niezadowolony.

A już mnie największa
wówczas pasja bierze,
gdy o Paderewskim
pisze i Hallerze
i wraz z nimi żąda
w Polsce demokracji
przeciw pułkownikom
i przeciw sanacji.

Stąd też się nie gniewam,
kiedy ku Esterce
Budzik wraz z Wywodkiem
mają, tkliwe serce.
I nie mi nie szkodzi,
gdy sprytna Esterka
ku „włom kumotrom
czule ciągle rącej.

Gdzie się dwóch nie lubi,
tam trzeci korzysta,
jest to prawda stara,
całkiem oczywista.

Atak wiarusowy
na mnie — nie nie szkodzi,
boć tu o sanację,
a nie o mnie chodzi,
a gdy d’ zdobycia
opiniji potrzebuję,
jest mi wprost przyjemny,
ba, nawet pochlebny.

Tylko „Narodowice”
swą niezaleźnością
i swym wielkim wpływem
tkwi mi w gardle kością.

Szczególnie obecnie,
gdy z wielką odwagą
wykazał Wychodźtwa
całą prawdę nągą
i dziś triumfują
nad swym przeciwnikiem,
mogąc się wykazać
zwyckim wynikiem.

Jał wzięć z sytuacji?
to kwestja nie mała,
aby wyl był syty,
no, i koza cała.
Mając to na oku
w przelomowej porze,
zrećmie w gmach wychodźczy
swą cegielkę włożyć.

Przez Zachara:
(śpiewa żalostnie na melodie góralską,
„Anin ja nie juhas”)

„Mamy do współpracy podać sobie
młody,
a ja nie mam nawet śpiewalków
w Abskonie.

Różne dyrektory, komendanci, tury,
jakby mi na przekór tworzą własne
chóry...
Na ten widok serce z bólu mi się kraje,
co za dżwone teraz nastają zwycięzje!
Gdyby nie mój Szalpacka, Grobelny
Calinski,
to bym se uwiesił choćby kamieć
młynski.

U szty bym kamień zawiesił z rozpaczą
widząc tę robotę niecnąch rozbijaczy.
Lecz tego nie zrobię, bo mam zapal
młody,
pieśń nasza brzmieć będzie jako
hejnał zgody!

Przez Jedrzeja:
(śpiewa na melodie: „Kraakowiczek ci ja”)

Przesadzacie drodzy,
abskonscy Junacy,
nie jest tak źle bardzo
w tej społecznej pracy.
Ja umiem się starać,
w tem leży rzecz cała;
„na to kura grzebie,
by coś wygrzebała”...
Bierzcie z mnie przykład,
drogie Związki bratnie,
koła mamy silne,
mamy piękna szatnię.
Od lat, mimo intryg,
teatrem kieruję,
a z kim, tak jak ze mną,
zona współpracuje?”

Chór „handlarzy kilometrów”:
Jeśli bując, to nie nas,
my wolimy bując was.
Handleć nas zawsze czynny,
każdy z nas ma teren inny,
konkurencja uprawiamy,
lecz ugodę cięch mamy.
Wiemy dobrze o tem,
że każdy mur przedzie osiel
obaronny złotem.
Więc nie żalujemy.

potomników mamy,
co za nas gardują,
zniżki reklamują,
by Biura zarabiali,
więcej prowizji dają,
i te zniżki miały,
które tylko Rada
dzisiaj posiada.

Bo kto wpeđa grosz do kasy,
ten ma — bilet pierwszej klasy.
Ale z to ludu masy
podrózują w toku, ścisku.
Mniej wagonów — więcej zysku;
dla podrózni mniej wygody,
dla nas większe są dochody.
Biura nasze przecież słyną,
niech pociągi w przestrzeń płyną,
niech pęcznią nasze kiesie!
Przedewszystkiem — interesy!
To też Związków zgoda,
wielka nam przeszkoda,
więc głosujemy nie bez racji
przeciw tej konsolidacji.

Towarzysz Hardy:
W Związkach pismo nosem czuję,
stał neutralność zachowuję.
Od lat bowiem wielu
do jednego zdązam celu:
by wszystkim dogodzić,
a sobie nie szkodzić.
Każdemu przyznaję racje!
Podpisuję deklaracje,
tę z Paryża, tę z północy —
ta i ta, jest dla mnie w mocy.
Boć tu dla mnie oblige
i ednym tylko przynaj racje.

Rozkoszny prezes:
Jeśli o intrygach mowa,
mnie o to nie boli głowa...
Dbam o sprawy ziemieńnicze,
z władzami się tylko liczę.
Programów imprez nie uznaję,
lecz zawsze sobie radę daję.
Do wycieczek wciąż się palę,
świećnie też urządzam bale...
Poruc wszelkie wątpienie
pełne mam powodzenie,
jak świadczy o tem Tuluzja
i panny nie damy arbuza...
A „wet tak mnie kochają,
że gości mych zabawiają...
Z em tylko mam trochę kłopotu,
że la załatwienia sprawy
pisały aż do Warszawy.
Stąd w Polsce sprawa wyrosła
dla dwóch filarów — ziemioła!
Wspierają ich w potrzebie,
biorę wszystko na siebie.
Moralnie płęć długi
za koleżeńskie usługi.
Nic sobie z tego nie robię,
na wszystko gwizdję sobie.

Major Minorczyk:
Proszę rzeczy nie przewlekać,
gdyż trudno nam dłużej czekać.
Wiedza dobrze towarzysze,
że nasz organ dobrze pisze,
iż o zgodzie gadu, gadu,
a dobrego brak przykładu
i czynnę też ani śladu.
Każdy w swoją ciągnie stronę,
spekulanty zatracone!

I mnie zarzut ten doskwiera,
że „Major wciąż laury zbiera”,
lecz to jest oszczerca mowa,
demagogja herodowa.
Z każdym przecież szczerze żyję,
choć pod mą wielu ryje.
Kiepi z tej dokuczliwej grandy...
Nieraz mówię to do Wandę,
że gorzka bywa za pracę zapłata.
Głos teraz zabiera Michał
Demokrata.

Michał Demokrata:
Bracia roznica, więc dla zwycięzju
rocznie będziem świętował
owej to chwili, gdy z Heroda raję
wysłanicy jeli grasować.

I w robotnicze tułaczę życie
wnieśli niezgodę, fermenty,
groząc działaczom jawnie i skrycie,
szerząc swój teror przekleły.

Budzik z Wywodkiem zaraz stchórzyli,
udali wielkie zdziwienie,
„niema agentów Heroda” — twierdzili,
„co to za przywzdenie?”

Potajemnie jednak ręce zacierał i
razem z Esterką w konszachty się
wdali,
wspólnemi silami Radę rozbijali,
nainnych w butelkę
sprytnie uabijali.

(z zapalem):
Jedność naszą siłą,
o tem więcej przecie,
Cóż jest doskonałem
na tym Bożym świecie?
Jeżeli więc w Radzie
usterki widzimy,
to ją sobie sami
na „epsze zmienimy.
Boć przecie ta Rada
to są Związki nasze,
które były komu
nie dadzą pluć w kaszę!
„Lepszy wróbel w rękę,
niż cietrzew na soku” —
„ak mówi nie nowe
przysłowie ludowe.
Lancerz więc ta Rada

z których chcą korzystać
podstępne Herody,
by ludzi tumanic
według swej metody.
Przebrały się wilki
w skóry cichych owiec,
lecz ich zdemaskował
zaraz „Narodowice”!

(Głośno brawa).
Michał Demokrata:
Kończąc swe wywody,
wzywam was do zgody.
Niech znajdą odprawę
należną herody.
A my dalej trwajmy
i swoich przekonań
zawsze brośmy szczerze.
Bo w tem nasza siła
i wywodzictwa niech żyje!
(Gromkie okrzyki: „Niech żyje!”)

Budzik:
Naco dużo gadania!
Wedlc mego uznania
mam myśl znakomita,
radzę się konsolidować
na inne kopyto:
W jedność trza walić,
by Radę obalić,
gdy wreszcie nastanie
ogólne zamieszanie,
wpływ zdobędziemy
i rządzić będziemy,
utworzyszy jedność nową
herodowo - wiarusową.

Gdy się w taki sposób
do władzy dorwiemy,
za nos brać wychodźczą
„wodzić wraz będziemy.

Wierciecie mi ludziska,
serce me się ścisła,
burzy się wątbro,
boć to istna choroba,
na Wychodźtwie ta Rada,
gdzie Kalina zasiada.

Srułkowski
(przerwa):
Taki Rade, was is das?
ona wcale nie chce nas,
to jest bajka, a nie zrak,
kiedy każę: „halte pisk!”
To też panie Budzik, bravo!
Zaraz wiać tego gabra,
takie mądre mowy słowa!
Napiszemy do dziennika,
że to dobra polityka!

Budzik
(mówi dalej):
Głupstwa dotąd wam gadali,
o jakichś zasługach Hallera.
Paderewski? — któż go chwali?
za muzykę laury zbiera.
Przesada co do Marszałka,
niema co kadziel palić...
Muszę raczej to pochwalić,
co mówił towarzysz Pałk:
że o Rosja wraz z Niemcami
wolność Polsce przywrócić.
Stąd z Rosji wysłannikami
nasza przynaj się zrodziła.

(Zrywa się burza oburzenia, słychać głosy:
precz z nim!)
Budzik:
Ach, przepraszam was, Panowie,
pomyliłem się znow szpetnie,
mąci mi się trochę w głowie,
więc zapomniałem kompletnie,
żem nie jestem w Xieux Conde przecie...
Tak mi jakos żyję plecie.
(z patosem):
Ojczyzno moja, ty jesteś
[jak zdrowie,
ile cię trzeba cenić, ten tylko się
[dowie,
kto ciebie musiał porzucić
i do cię nie może wrócić.
(słychać klęk wiarusową)
Ku Ojczyźnie na „północy”
stęsknione me zwracam oczy,
Lecz w Ostrogu na zegarze
nie wybił, już godzina,
o której ukradkiem marzę....

Esterka:
Hetno, Panie Budzik,
co znaczy ta mowa?
Ty sobie przecież przecyzasz,
to są puste słowa!

Pan, jak ta chorągiewka,
na dachu się kręci...
Wychodźtów już spostrzegło,
co się tutaj święci.
Nie rozumiem też czemu
zmieniasz ciągle zdanie?
Uj, jak krętać z ciebie,
co to za gadanie!

Konopina:
Cóż to tutaj za gadanie,
z herodami paktowanie,
głów nainnych zawracanie!
Jakem Konopina!
ta robotka mi się wreszcie
brzydzij już zaczyna.

Przez Trzymanowski:
I ja z uczestnikami wiarę

nie pozwolę więc Wychodźtwu
zawracać gitary!

Rej:
Oczywiście, oczywiście,
zakład możnaby siarczyscie
na warcholstwo wiarusowe.
To, co czynią, ci ludziska,
wprost mi z oczu już wyćsiska.

Budzik:
Co? Jam hurra-patrjota,
bo na godną, siwą brode
czekoz długie lata muszę,
o wierności mełów prawie....

Pigulka:
Modlisz się pan pod figurą,
a djabla nosisz za skórą!

Dyrektor Wywodki:
— Darujcie wybrki młode,
bo na godną, siwą brode
czekoz długie lata muszę,
o powieszka me fundusze
Bo gdy ogólny jest skwers,
u mnie grunt — to interes!

Budzik:
A więc, kochani Rodacy,
do tej „ideowej” pracy,
nie dziwicie się — szukamy spółki.
I my pragniemy zgody,
lecz tej, co chcą herody

Dyrektor Wywodki:
— Cóż to w kolo cisza taka?
znow zawiadla mnie ma klaka?
(Nagle odzega się o ciszy
głos jedyny Srułkowskiego)

Srułkowski:
— Niech żyją wiaruski i
[blł herodowy!...
(Gólny protest na sali,
powstaje wiarwa niesychana).

Major Minorczyk:
Rodacy i Towarzysze!
zachowajcie, proszę, ciszę.
Spokoj w sali, do kaduka,
niech tu gada nikt nie szuka!

Przez Matysiek:
Ciągle piszą o tem presy,
że nam macą prace lesey...
Orkiestra musi być grana,
kiedy jest melodia grana.
A tu inne są zwyczaję,
każdy w swoją trasę graje....

Towarzysz Jesion:
Mój społeczny zmysł mi każe
Być FEROPU sekretarzem,
więc dla zrozumiańch racji
wzme pióro w... FEDERACJI.

Zresztą inną mam przyczynę:
chcę zastąpić raz Kalinę.
Jako sekretarz podwójny,
będe jeszcze bardziej czujny.

Ze to dziś jest moda taka,
wzme w pomoc Urszulaka.

Towarzysz Zabus:
Znacie ze szczerości Zabę,
ja każdemu dabyam grabę,
żeby tu na Emigracji,
duch panował Federacji.

Hejże też stale do zgody,
lecz w tem są główni przeszkody,
że falszwy przyjaciele
brózzą mi w tej pracy wiele!

Esterka:
— Czy słyszycie, towarzysze,
co ta żaba z Douai pisze?
Srułek, Moszek, do roboty,
bo już na mnie biją poty!
Jednociołwe te filary
udaremnią nam zamiary!

Srułkowski i Moskowski.
Hejże do czynu stajmy wraz,
bo oto Herod wzywa nas.
Kto nam przeciwny niechaj
[przepada,
Precz z „Narodowcem”,
niech zginie Rada!

Budzik i Wywodki:
Precz z Narodowcem,
niech zginie Rada!

Esterka:
Proszę przyjaciele
byście z nami się byli
i we wszystkim mi wierzyli.
Bo my was prawda chcemy
do tej obiecaniej ziemi,
gdzie wspomieszna oda....

Pigulka:
.....pod knutem pnda.
Milcząc obudne lip
póki cierpliwosci je.

Różne cyki!
Wyprosić z sali tręga!
Moskowski:
Co to dyktatura
I to ma być zgodę
Narodowcy:
Milcząc czy słuchać,

Urban Długonos:
Znamy wasze już metody
i warunki waszej zgody:
za leb wszystkich chcecie wziąć,
na swoje kopyto agiać,
za każde odmienne zdanie
kula w łeb ci się dostanie!

Esterka:
Oczywista, oczywista,
przez pana mówi faszysta.

Urban Długonos:
Co, faszysta? — bujda nowa,
to pzewrotność herodowa
nam na szkodę ją zmyśliła.
Na sali powstaje zgiełk, słychać okrzyki:
„precz z pachociami Heroda!”

Esterka
(do Srułkowskiego i Moskowskiego):
No, cóż to nie mówicie teraz ani
[słowa?
A nasza sławna misja, wola
[herodowa?

Srułkowski:
Sygit, szyske, ty masz rację,
uj, iatane sytuacje!

Jeden z „przyjaciół
Wiem już teraz, o co chodzi,
wiem kto robotnikom szkodzi
kto przez swoją agitację
zniszczyć pragnie Emigrację!
Juz mam dosyc całej grandy,
herodowaj propagandy!
opuszczam przeto szereg wraze,
bo mi tak polskie sumienie każe.

Inni „przyjaciele”:
My się także cofamy,
gdyż pismo nosme wachamy,
co Esterka zbytnio kręci
nieodobrego coś się święci.

Wiarusnik:
(wola z oburzeniem):
Proszę o zakończenie
prezesa Minorka.
Dosty już też blagi,
wyszy szyla z worka.
Wiem dokąd nas Budzik
wieść chce po manowcach,
i nam trzeba bylo
słuchać „Narodowca”!

Moskowski:
Wstrzymajcie ich Esterko,
toć roboty szkoda,
a za taką rejteradę
grozi gniew Heroda.

Esterka:
Co mam mówić? me szeregi rzędna,
wyszycy mnie opuszczają,
lica moje bledna.
Strach na mnie padł,
co powie Herod, ten srogi kat?

(Na sali coraz więcej wiarwa,
powstala słuszna też obawa,
że będzie źle...
Słusznie świegoczą jaskółki,
że niedobre „spółki”;
sprawdziło się.
Gdy tak „radzą” wieconicy
wchodzą z gwiazdzą kolędnicy,
turnia, wionia...
A radosna jest ich mina,
bo Bielemska nowina
jest im osłoda).

Kołodnicy:
(śpiewają znaną staropolską kolęde):
Żydzie, żydzie, Mesyasz się rodzi
więc go tobie, więc go tobie
przywitać się godzi.

Żydzie, żydzie, dalibóg nie lżemy,
i do niego wyszycy spolezni
zaraz pobieżmy.

Esterka, Srułkowski i Moskowski
Idźcie sobie, idźcie sobie, gdzie się
[tylko zechce,
my z dziennika nie pójdziemy,
bo tak Herod nie chce.

(Już też cała sala widzi,
jaka wielka plynie szkoda
z nieczej roboty Heroda.
Esterka to zrozumiała,
z przyjaciółmi z sali zwiała,
a wazyszy co pozostali,
patrzy, co to będzie dalej).

Kołodnicy:
Przyślijcie tu kołodnicy,
jak widać nie po przólnicy.
Wnet Rodacy nasi mili,
misyśmy wam tu przepędzili
wysłanów kata Heroda.
A teraz niech będzie zgoda!

(Większość na sali wola:
„niech będzie zgoda dokola”.
Tylko ci, co są turowi
do zgody jeszcze nie gotowi).

Niezdecydowany:
Kiedy wszedles między wrony
musisz krakać jak i ony,
tak mówi ludu przysłowie.

Lecz choinkę każdy przecie
w czas gwiazdkowy święci
niekt nie tu nie powie.

Nawet najwięcej czerwony
na Gwiazdkę jest wiarusony.

Przez Rej:
Bracia moi mili,
w tej tak ważnej chwili

Życzenia z okazji Nowego Roku.

N
I
E
C
H

Ż
Y
J
E

N
O
W
Y

R
O
K

1
9
3
8

BANK
Polska Kasa Opieki S.A.
zasysła
wszystkim Rodakom
SERDECZNE ŻYCZENIA
SZCZĘŚLIWEGO
NOWEGO ROKU.

Księgarnia Polska w Paryżu
123. Bd. St. Germain — PARIS VI.
składa
DROGIM RODAKOM
NAJSERDECZNIEJSZE
NOWOROCZNE ŻYCZENIA

Serdeczne życzenia
Nowego Roku
— skł. —
RODAKOM
Oficjalne Polskie Biuro Podróży
„ORLIS”

Najstarsza Kancelaria Polska
istnieje od 29 lat.
Jerzy Lewiński
Adwokat przysięgły
przy Petersb. sądzie apelacyjnym.
TLUMACZ PRZYSIĘGŁY
PARIS (17), 87. Avenue de Wagram
Métro: Ternes. — (blisko Konsulatu).
składa
SWOJEJ LICZNEJ KLIENTELI
NAJSERDECZNIEJSZE
życzenia noworoczne

T. S. F. T. S. F.
„Tenor - Ora' - Desmet”
ponad 20 modeli w wyborze, począwszy od 895 fr.
— Sprzedaż na kredyt do 18 miesięcy. —
E. SILVAIN
24, rue Elie Grégoire — HENIN-LIETARD.
ODDZIAŁY:
Mr. Langenove - R. Pasteur. — OIGNIES.
Mr. Serveau - R. Fl. Gérard - Ostricourt.

Skład Fotograficzny...
J. Allix
65 Bd. Basly — LENS.
znany przez wszystkich, zasysła Wam
już **najserdeczniejsze**
ŻYCZENIA
NOWOROCZNE
polecając... Klienteli, pozwala
sobie przedstawić, iż posiada naj-
nowocześniejsze urządzenie Studio Foto-
graficzne, które w okolicy, mogące
pomiąć 100 osób.
Przyjęcia zawsze najpiękniejsze

Mrs. LEFEBVRE
LENS — 12, BOULEVARD BASLY, 122 — LENS
założone w 1875 r. — naprzeciw pomnika Basly.
Pieco kuchenne KUPFERBUSCH, GODIN.
LACI itd... (200 modeli)
MASZYNY do prania FAIDA, SWEED itd. (100 modeli). — Wzrostają ceny.
zapasowe do maszyn i pieców kuchennych). — Radiolubiarz DES-
MET i RADIOŁA. — Na raty i gotówkę — 50 proc. naszym klientom to Polacy
Dostawa wszędzie Dostawa wszędzie

JAKNAJLEPSZE GWARANCJE ! T.S.F.
Maszyny do szycia i do prania
z okazji świąt **NOWEGO ROKU**
Firma **DESMET**
polecia Wam swego oficjalnego i wyróżnionego przedstawiciela
BAUDRY - LEGAY
12, rue Anatole France, — LENS.
(naprzeciw Merostwa)

ZAKŁADY FABRYCZNE
FONDÉ EN 1898
MANUFACTURE NORD ET LOIRE
CYCLES SPORT-ARMÉS VITRINE
składają wszystkim

najserdeczniejsze
życzenia
na rok 1938.
oddziały sprzedają w:
LILLE - DOUAI - VALEN-
CIENNES - LENS - LE CA-
TEAU - LILLERS - AMIENS.

Firma **J. DE POERCK** 14, Bd. de l'Inde
LILLE.
składa swojej Klienteli najlepsze
NOWOROCZNE ŻYCZENIA,
polecając wielki wybór
MASZYN do TRYKOTOWANIA
wszelkich
nowe i uży-
wane, gwa-
rancja 5 lat.
Ceny niskie.
— Specjalne maszyny do wyrobu swetrów. —
Kupno, sprzedaż, reperacja. — Sprzedaż igieł
części zapasowych. — Nauka bezpłatna.

Pharm. Centrale
w LENS
i Pan Wiktor Koniczek
preparator farmaceutyczny
zasysła
Swej Szanownej Klienteli
Najserdeczniej Życzenia
Wesołych Świąt !

Pharmacie Centrale
w LENS i jej
ODDZIAŁ POLSKI
JEST WASZĄ APTEKĄ

Aby zacząć **SZCZĘŚLIWIE**
NOWY ROK
Grajcie a
„LOTÉRIE NATIONALE”
z DZIESIĄTAMI
„Credit du Nord”
DZIESIĄTKI,
które WYGRYWAJĄ
Przeszło 84 miliony, wygranych to-
sów wypłacono do dzisiaj. — Żądacie
wzrostu tej dziesiątki, to piszcie do
„CREDIT DU NORD” 4, 6 - 8, Rue
Jean Roisin — LILLE, plac z góry
mandatem. — Cena dziesiątki: 11 fr.
plus 2 fr. 50 na kosztą przesyłki.

WIELKA
KANCELARIA PRAWNA
istnieje od kilkunastu lat
S. SKOBNICKI
26, Rue Beaumont, 26, — PARIS (3-c)
składa wszystkim swoim Klientom
serdeczne życzenia
WESOŁYCH ŚWIĄT
i **DOSIEGO 1938 ROKU.**

FIRMA
Floryszczak
składa

Firma
FRANCISZEK JANIĄK
w
Bruay en Artois i Houdain
składa
swojej licznej i Szanownej Klienteli
POMYŚLNEGO
NOWEGO ROKU

Drogim Rodakom
szczęśliwego
Nowego Roku !

POLSKIE WÓDKI
Jedyna polska i chrześcijańska
Wytwórnia Wódek i Likierów polsk.
na całą Francję pod firmą „WARTA”
poleca rodakom:
Wódka 45% Winiówka 30%
Zaburówka 40% Krem Jajk. 18%
Arak 45% Pieprzówka 40%
Zamówienia przyjmuje biuro rozlewni
Firmy „Warta”
A. KOWALSKI
86, Avenue Van Pelt, 86
LENS Tel: 244. LENS

Z okazji **Pięćdziesięciolecia**
Fabryki
Obuwia
„SUCCES”
11 17, rue Porte d'Arras, LENS
10, Boulevard de Basly.
Wielka Sprzedaż Reklamowa
Przepletne PREMJE dla każdego nabywcy.
ODDZIAŁY: 116-bis, Rue J. G. Debever w LIEVIN,
15, rue Grasse Tete, w BETHUNE,
1, rue de la Madeleine w DOUAL